

Sygnatura akt I C 2409/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Anduła-Dzikowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Ostrowska

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2019 roku w Zgierzu

na rozprawie sprawy z powództwa E. Ż.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

- 1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz E. Ż. kwotę 5.404,80 (pięć tysięcy czterysta cztery 80/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty;**
- 2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;**
- 3. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz E. Ż. kwotę 2.892 (dwa tysiące osiemset dziewięćdziesiąt dwa) złote tytułem zwrotu kosztów procesu;**
- 4. nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 381,93 (trzysta osiemdziesiąt jeden 93/100) złotych tytułem niewiszczonych wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Zgierzu.**

Sygnatura akt I C 2409/18

UZASADNIENIE

W dniu 12 czerwca 2018 roku E. Ż. wystąpiła do Sądu Rejonowego w Zgierzu z pozwem przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W., wnosząc o zasądzenie kwoty 5.495,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 7 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty. Jednocześnie strona powodowa wniosła o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniesiono, iż dochodzona kwota związana jest z kolizją drogową z dnia 12 lutego 2017 roku, która miała miejsce na skrzyżowaniu ulic (...). Sprawcą kolizji był kierujący pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...). W jej wyniku uszkodzeniu uległ pojazd powódki R. (...) o nr rej. (...). W dacie zdarzenia sprawca zdarzenia miał zawarte ubezpieczenie obowiązkowe od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z pozwanym towarzystwem ubezpieczeń. Na etapie postępowania likwidacyjnego pozwana przyznała powódce kwotę 3.116,91 zł tytułem odszkodowania.

(pozew – k. 4 – 10)

W dniu 31 lipca 2018 roku Referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Zgierzu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem strony powodowej.

(nakaz zapłaty – k. 38)

Sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty wniosła (...) Spółka Akcyjna V. (...) zaskarżając go w całości. Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu strona pozwana potwierdziła, iż obejmowała ochroną ubezpieczeniową sprawcę zdarzenia z dnia 12 lutego 2017 roku, wskazując przy tym iż w wyniku postępowania likwidacyjnego pozwana wypłaciła powódce kwotę 3.116,91 zł. Kwota wypłacona tytułem odszkodowania w całości rekompensuje szkodę poniesioną przez powódkę w wyniku zdarzenia z dnia 12 lutego 2017 roku.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 41 – 46)

Na dalszym etapie strony podtrzymały swoje stanowisko w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 lutego 2017 roku doszło do kolizji drogowej między pojazdami R. (...) o nr rej. (...) oraz R. (...) o nr rej. (...), który to był kierowany przez pozwaną. Na miejsce kolizji wezwana została policja, która ustaliła, iż sprawcą zdarzenia był kierujący pojazdem R. (...) o nr rej. (...) A. W.. Sprawca zdarzenia nie posiadał uprawnień do kierowania samochodem. Przyczyną kolizji było niezachowanie przez sprawcę zdarzenia szczególnej ostrożności przy zmianie kierunku jazdy.

(bezsporne, a nadto kserokopia notatki policyjnej – k. 20; zeznania E. Ż. – k. 100 [00:03:03 – 00:03:53], w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi – k. 65 , 65v. [00:02:07 – 00:10:51])

Przedmiotowy pojazd stanowił początkowo własność pozwanej oraz jej matki, która zmarła w 2015 roku. Spadek po zmarłej nabyła w całości powódka.

(kserokopia aktu poświadczenia dziedziczenia – k. 25; zeznania E. Ż. - k. 100 [00:03:03 – 00:03:53], , w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi – k. 65 , 65v. [00:02:07 – 00:10:51])

Pojazd należący do E. Ż. po naprawie nie nosi śladów uszkodzeń po kolizji z dnia 12 lutego 2017 roku. W czasie procesu naprawczego nie dopuszczono się nieprawidłowości wynikających z błędów lub niestaranności. Uzasadniony koszt naprawy pojazdu powódki po przedmiotowej szkodzie wynosił 8.521,71 zł. Do naprawy pojazdu nie były dostępne zamienniki oryginalnych części zamiennych o jakości zgodnej z częściami oryginalnymi. Wartość pojazdu powódki na dzień szkody wynosiła 15.000 zł brutto. Wartość naprawy ustalona została przy uwzględnieniu korekty dodatniej za wyposażenie dodatkowe zgodne z danymi producenta, korektę ujemną za datę pierwszej rejestracji oraz korektę ujemną z tytułu wcześniejszych uszkodzeń. Przyjęto stawkę za roboczogodzinę w wysokości 100,00zł netto , która to była stawką obowiązującą na łódzkim rynku motoryzacyjnym w 2017 roku.

(opinia biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej i rekonstrukcji wypadków drogowych – k. 72 -76)

E. Ż. dokonała zgłoszenia szkody w (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W..

(bezsporne)

Pismem z dnia 13 lutego 2017 roku pozwana poinformowała powódkę o przyjęciu zawiadomienia o szkodzie oraz o zarejestrowaniu sprawy pod numerem (...).

(akt szkodowe – płyta CD – k. 47)

Pismem datowanym na dzień 6 marca 2017 roku pozwana poinformowała E. Ż., iż na podstawie dokonanych ustaleń oraz zgromadzonej dokumentacji, przyznano odszkodowanie w wysokości 3.116,91 zł.

(kserokopia pisma ubezpieczyciela - k. 27; akt szkodowe – płyta CD – k. 47)

Pismem datowanym na dzień 7 grudnia 2017 roku reklamację od powyższej decyzji w imieniu powódki złożyła (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wnosząc o dopłatę do odszkodowania kwoty 5.495,51 zł.

(kserokopia pisma – k. 30, 30v; akt szkodowe – płyta CD – k. 47)

Pismem z dnia 19 grudnia 2017 roku (...) Spółka Akcyjna V. (...) w odpowiedzi na pismo z dnia 7 grudnia 2017 roku poinformowała, iż po ponownej analizie dokumentów nie znalazła podstaw do zmiany zajętego w sprawie stanowiska. Tożsame stanowisko pozwana zajęła w piśmie datowanym na dzień 15 stycznia 2018 roku.

(kserokopia pism ubezpieczyciela – k. 35 – 36v.; akt szkodowe – płyta CD – k. 47)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie załączonych przez strony w trakcie niniejszego postępowania dokumentów, które to nie były przez żadną ze stron kwestionowane. Przede wszystkim zaś Sąd oparł swoje ustalenia na podstawie opinii biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej i rekonstrukcji wypadków drogowych. Biegły wydając opinię oparł się także na oględzinach przeprowadzonych w dniu 13 maja 2019 roku. Opinia biegłego nie była przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowana. Tym samym opinię złożoną w niniejszej sprawie należało uznać za spójną i logiczną. Jednocześnie Sąd oparł się także na zeznaniach powódki E. Ż. gdyż korespondowały one w całości z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

Warunki odpowiedzialności pozwanej określają w przedmiotowej sprawie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy ubezpieczenia – art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c., art. 821 k.c. i art. 822 k.c., art. 436 § 2 k.c. a nadto ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych . (Dz. U. z 2013 r. poz. 392 ze zm.).

W niniejszej sprawie strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności na podstawie umowy odpowiedzialności cywilnej. Podniosła jednak, że wypłacone odszkodowanie w wymiarze już przyznanym, adekwatne jest do zakresu szkody.

Należy wskazać, iż, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01, Lexnr 141410, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103 oraz orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, niepubl.). Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawna okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił. (zob. też wyrok SN z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00, Lex nr 55515, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 lutego 2007 roku,

I ACa 1179/06, Lex nr 298601, wyrok SN z dnia 16 stycznia 2002 r., IV CKN 635/00, Lex

nr 78370).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w aktualnym również na dzień dzisiejszy wyroku z 3 lutego 1971 r. (III CRN 450/70, OSNC 1971/11/205), o przywróceniu pojazdu do stanu poprzedniego można mówić jedynie wówczas, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym istotnym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku. Szkodę w rozumieniu

art. 361 k.c. stanowi różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by w jego majątku istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNC 1973/6/111)

Trzeba wskazać, iż, skoro naprawa pojazdu ma przywrócić go do stanu sprzed szkody, nie ma podstaw, aby w miejsce części oryginalnych zamontować zamienniki. Jeśli natomiast naprawa pojazdu doprowadzi do wzrostu jego wartości w porównaniu do stanu sprzed szkody, to należne odszkodowanie może ulec zmniejszeniu. Dopóki wykorzystanie części oryginalnych przy naprawie samochodu nie prowadzi jednakże do zwiększenia się jego wartości w stosunku do wartości jaką posiadał przez wypadkiem, nie ma żadnych przeszkód do uwzględnienia ich cen w kosztach naprawy. W tych zaś przypadkach, gdy wykorzystanie części oryginalnych skutkuje przyrostem wartości auta, ubezpieczycielowi przysługuje żądanie obniżenia odszkodowania tj. ograniczenia go do sumy stanowiącej różnicę pomiędzy pełnym kosztem naprawy a kwotą odpowiadającą przyrostowi wartości auta. Uwzględnieniu przy ustaleniu tej relacji podlegają ceny części oryginalnych (wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 października 2014 r. III Ca 673/14). Naprawa pojazdu nie może być źródłem wzbogacenia dla poszkodowanego, jednakże ciężar dowodu w tym zakresie powinien obciążać zakład ubezpieczeń. To on wywodzi bowiem skutki prawne z faktu zwiększenia wartości pojazdu po naprawie, gdyż skutkowałoby to zmniejszeniem należnego odszkodowania. Także względy celowościowe przemawiają za tym, aby ciężarem dowodu w tym zakresie obciążyć ubezpieczyciela, a nie poszkodowanego. Poszkodowany bowiem ma prawo oczekiwać, że kwota ubezpieczenia pokryje wszystkie koszty przywrócenia jego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę. Nie jest on zazwyczaj specjalistą w zakresie cen części i samochodu jako całości, gdyż nie prowadzi analiz z tym związanych, których na co dzień dokonuje ubezpieczyciel (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. III CZP 80/11. OSNC 2012, nr 10, poz. 112; wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 sierpnia 2016 r. w sprawie III Ca 698/16).

W niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniom strony pozwanej nie można uznać, iż kwota już wypłacona przez pozwaną na etapie postępowania likwidacyjnego w całości pokrywa powstałą szkodę. Biegły z zakresu mechaniki pojazdowej i rekonstrukcji wypadków drogowych, w niniejszej sprawie wyraźnie i jednoznacznie wykazał, iż kalkulacja dokonana przez pozwaną była zaniżona. Uzasadniony koszt naprawy pojazdu powódki po przedmiotowej szkodzie wynosił w ocenie biegłego 8.521,71 zł. Jednocześnie biegły wskazał, iż do naprawy pojazdu nie były dostępne zamienniki oryginalnych części zamiennych o jakości zgodnej z częściami oryginalnymi.

Tym samym Sąd uznał, iż naprawa winna zostać przeprowadzona przy zastosowaniu nowych części określanych jako oryginalne. Szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest bowiem sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, przy czym żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu. Jednocześnie dokonując ewentualnej naprawy poszkodowany ma prawo zdecydować o tym, iż przy jej wykonaniu użyte zostaną jedynie części oryginalne, gdyż tylko w ten sposób pojazd może zostać przywrócony do stanu poprzedniego.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał, iż zasadnym jest przyznanie odszkodowania w łącznym wymiarze 5.404,80 zł (pkt 1 wyroku) tj. kwotą stanowiącą różnicę między kosztem naprawy przedmiotowego pojazdu w wysokości 8.521,71 zł brutto, a kwotą wypłaconą już przez pozwaną w ramach postępowania likwidacyjnego w wysokości 3.116,91 zł.

W pozostałym zakresie zatem powództwo podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w pkt 2 wyroku. Należy przy tym zaznaczyć jednak, iż w niniejszym postępowaniu strona powodowa dochodziła zasądzenia kwoty 5.495,51 zł, a co za tym idzie różnica między kwotą powyższą, a kwotą zasądzoną w pkt 1 wyroku wynosi jedynie 90,71 zł.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. nr 124, poz. 1152 ze zm.), zasądając odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 7 kwietnia 2017 roku zgodnie z żądaniem strony powodowej.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zasądając od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.892 zł na którą to składają się: 275 zł opłaty sądowej, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 800 zł tytułem zaliczki na biegłego (k. 69) i 1800 zł wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem, przewidzianego w § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie Dz. U. z 2015 r. poz. 1800. Sąd nie traci przy tym z pola widzenia faktu, iż strona powodowa przegrała proces w zakresie kwoty 90,71 zł. Niemniej kwota ta uwzględniając wartość przedmiotu sporu była kwotą niewielką. Zgodnie, zaś z art. 100 zd. 2 k.p.c. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Z tych też względów Sąd orzekł jak w pkt 3 wyroku.

Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Zgierzu poniósł tymczasowy wydatek w kwocie 381,93 złotych tytułem nieuiszczonego wynagrodzenia biegłego (k. 92). Zgodnie z art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c. od pozwanej należało zatem nakazać pobranie powyższej kwoty.

Mając na względzie powyższe należało orzec jak w sentencji.